

Görünüm

Salih ATLAMAZ

Mali Müşavir
salamaz@gmail.com

10 Yılım Ardından

Bizlerin zihninde önemli değişimlerin olduğu bir yıldır 2000 yılı. Buldan'a farklı bir gözle bakabilmenin hazzına kavuşmuş idik. Ufkumuzun açılmasına Türkiye Bilimler Akademisinin (TÜBA) hepsi birbirinden değerli hocaları önyak olmuştu. Onlar bizlere Buldan'a farklı bir gözle bakabilmeyi öğrettiler.

Süreç öyle çabuk işliyor ki, 10 yıl gibi bir süre geçtikten sonra bu süreçte yaşadıklarımıza şöyle dönerek bir bakmak değişik duygular katıyor insanın içine. Bu süreçte bizdeki bu algı değişikliği ile dalga geçeni mi ararsınız, bizleri küçük göreni mi ararsınız, bizlere küfredeni mi ararsınız, bunlardan bir şey olmaz diyeni mi ararsınız. Varın siz aramakta olun. Şimdi çok şükür biz onları anıyoruz.

Toplumsal olarak bir kazanım elde edebilmenin mücadelesi idi bu mücadele. Bu mücadelenin kazanımları içinde tabi ki ekonomik kazanımlarda

olacaktı. Bizler için ise bu kazanımlar hiçbir zaman kültürel kazanımlarımızın önüne geçmemiştir. Kültür sektörü yaratmaya yönelik kültürel bir kalkınmanın beraberinde mutlak surette topyekün kazanımlar olacaktır. Bugün için bu kazanımların neresindeyiz dersiniz, emsallere bakarak karar vermenin doğruluğu içerisinde çok gerilerde olduğumuzu söyleyebiliriz.

Hasbelkader bu sürece yön vermenin herhangi bir noktasında olanlar, bu sorumluluğunun ağırlığını hissedebiliyor mu dersiniz? Ben buna tam anlamıyla evet diyemiyorum maalesef. Mevcut geleceğe yönelik planlamalar ve uygulamalar daha çok bireysel çabalar olarak karşımızda duruyor. Topyekün bir fikir birliğine oturacak bir zemin bir türlü oluşturulmuyor. Özellikle bir politika oluşturulmada kurumlar arasındaki çatışmalar had safhada. Ulusal hiçbir topluluğun Buldan'a yönelik şu an için bir girişimi kalmamış durumda. Yapılanlar yerel unsurların tecrübe ve biri-

kimleri ile hayat geçmekte. Bu süreçte yapılacak olan her türlü müdahale ve politika belirleme hareketleri ortak bir aklın konsensüsü içerisinde yapılmadığından hataları da beraberinde getiriyor. Herkesin her şeyi yaptığını iddia ettiği bir ortamdayız. Sonuç olarak yapılanlar ulusal ölçekte bir süzgeçten geçemediği için değerlendirme kriterlerimiz çok sağlıklı olamıyor.

Kültür sektörü oluşturma fikri bu ilçenin yapmak zorunda olduğu önemli bir değişimi beraberinde getirmelidir. Herkesin ayrı bir yerinden tutarak çektiği bir sektör oluşumu var şu an ilçemizde. Daha önce yaşanmış ulusal bazlı deneyimleri art niyetli olarak değerlendirerek onlardan uzaklaşmak, bizleri içe kapamayla karşı karşıya bırakıyor. 10 yıllık deneyimler şunu göstermiştir ki, hiçbir şey için geç değildir, her şey herkes tarafından tam olarak bilinemeyebilir, herkes bu süreçte gerçekten samimi değildir.

10 yıl geçtikten sonra genel kamuoyunun baskıları sonucu bir şey yapmaktan ziyade daha sağlıklı ve sağduyulu ortak projelere yelken açmak saha sağlıklı olacaktır.

BU DRAMIN YARALARINI SARALIM

Buldan Ticaret Odası Başkanı Halil Baştürkmen, Dünyanın en fakir kıtası olan Afrika'da yaşanan insanlık dramının yaralarının bir nebze olsun sarılabilmesi için Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) önderliğinde düzenlenen yardım kampanyası başlatıldığını, bölgede son 60 yılın en büyük kuraklığının yaşandığı Somali, Etiyopya, Kenya, Tanzania, Uganda ve Buruni'de insanların açlık tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu belirtti.

TOBB önderliğinde düzenlenen yardım kampanyası hakkında bir basın toplantısı düzenleyen Başkan Baştürkmen, yaşanan insanlık dramına duyarsız kalmanın bir insanlık ayıbı olduğunu belirterek "Yardım kampanyamıza Ticaret Odamız üyeleri ile birlikte tüm duyarlı vatandaşlarımızın katılımını bekliyoruz. Afrika'da 40 milyon üzerinde insan, özellikle çocuklar, kuraklığın etkisiyle kronik açlık tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bu bölgelerde yaşamaya çalışan insanlara bu zor günlerinde yardım etmemiz bir insanlık görevidir. Yardımlaşma ve dayanışma duygusunu yoğun olarak

yaşadığımız bu mübarek Ramazan ayında, Afrika'ya oda üyelerimiz ve vatandaşlarımızın yardım elini uzatmaları gerekmektedir. TOBB olarak Türkiye İş Bankası AŞ. TOBB şubesi nezdindeki TOBB-Afrika Açlık Felaketi Yardım Hesabı altında 4375-333 numaralı TL hesaba (IBAN Numarası-TR 880006 4000 0014 3750 0003 33) üyelerimiz ve hayırsever

vatandaşlarımızın yardımlarını bir ay süre ile yatırabilirler. Burada toplanan bağış tutarları Ankara Valiliğinin denetiminde Diyanet İşleri Başkanlığının hesabına aktarılacaktır. Toplanan bağışlarla yaşanan dramın bir an önce son bulmasını, bölgede yaşayan insanların bir an önce insanca bir yaşama kavuşmasını diliyorum." dedi.

Konuk Yazar

Atilla ARABACI

Not- Hiçbir kaynak olmaksızın tamamen kendi çocukluğumda yaşananlarla ilgilidir.

Şu anda kaç kişi biliyordur acaba, Abdullah Bey'i, eşi Hanife Hanım gibi iyi bir ebeysi? Kaç gence anlatılmıştır, eczacı Settara Sayiner'in Abdullah Bey'in kardeşi olduğunu, Buldan'a geldiğinde hasta olduğunu, yerleştikten sonra burada şifa bulduğunu?

Acaba kaç kişi biliyordur, Göğüs Hastanesini yapmadan önce Topdam'nda 15 gün çadır kurup, etüt yaptığını, daha sonra şimdiki yerinde yapmaya karar kıldığını?

Kaçımız hatırlar gazeteci Akça Etem'i, Gevreg'in, Deştiman'ın hanlarının nerede olduğunu; kaçımız hatırlar ki acaba, Çolak Tellal'ın şimdiki 1 no lu kooperatifin köşesinde, Numune Kardeşlerin sinema aflatının altında, gürsesiyle ilanattığını; kaç aile bahsetti acaba gençlere Cevat Buldanlıoğlu'nun abimizin babasının kısa bir dönem milletvekili seçilip Ankara'ya gittiğini?

Şimdi kimlerin aklına gelip hatırlar ki un pazarının, hal binasının eski halini; acaba kaç aile anlatmıştır ki hal binasının sebze pazarı, dondurmacıların yeri, Perşembe günü üretilen tekstil mallarımızın dualarla satılan yer olduğu; deve güreşlerinde develerin bağlandığı, Halil Bayar amcanın burada

el tezgâhi kurup üretim yaptığını? O zamandan ileri görüşlüymüş; BELSAM üretim yapıyor.

Şimdi kaç kişi sohbetlerde bahsediyor acaba, köhne bir harabe gibi duran, yıllarca CHP Lokali

olan, bir çok siyasetçiyi ağırlayan Paşalların kahvehanesini?

Şimdi kaç genç duymuştur acaba, Meme ile Deli Zıyanın her defasında develeri karşılamak için davul zurnayla gittiklerini?

Kaç gencimiz biliyor ki bir deve güreşi, Memenin hanımı öldüğü haber verince, gitmeyip "ölecek zamanımı buldu" deyip güreşler bitince gittiğini?

Kaç kişi biliyor ki, Faik Muammer'in, öz günün sarhoş gelip de evinin önünden geçen yayla suyunun başına yatağının yapılıp, ayaklarını suya sokarak uyduğunu?

Kaçımız hatırlar acaba bundan sonra, Demirciler Arastası'nın futbol sahası olduğunu?

İlk elektrik üretiminin ilkel metotlarla merhum Süren Kadir tarafından, şimdiki Tural Ticaretin bulunduğu yerde yapıldığı anlatılır. Şimdiki Akın Lisesinin bulunduğu yerde motorhanenin elektrik üretildiğini kaç kişi hatırlar?

Kaçımız sohbetlerde hatırlıyor, fırıncı Sepet Osman, Sepet Nazmiy'i, Hacıaşı Mehmet'i, Aşkel Ethem'i?

Acaba anlatıldı mı, Karşıyaka camisinin olduğu yerde, Tural Ticaretin olduğu yerde, Yukarı Park'ın bulunduğu yerde Araplılar medreselerinin olduğunu, talebeler yetiştirildiğini?

Yukarı parkın, 60 sene önce kışlık ve yazlık sinema olduğu

kaç gence anlatıldı? Göbekli Veli tarafından çalıştırıldığını, 4 Eylül mahallesinde, aşağı çıkmaz sokakta eski komşumuz olan Çerkez Salih amcanın, sarhoş eve gelerek evine alınmadığını, kapının önünde saatlerce "Atam sen kalk", diyerek nutuk çektiğini? Adı da oraldan Atam Salih kalmıştır.

Acaba hangi aile anlatıyor, Tenekeci dedenin pırasalarının lezzetini? Hala o lezzeti yakalayabilmiş değiliz.

Bilir mi ki yeni nesil, 50 sene önce Aşağı Park'ta koyun ve karpuz yarışmasının yapıldığını, şunda kaç kişi hatırlar acaba Milli Piyango satan biletleci Nasrullah amca'yı, çalgıcı Sarayköylü Süreyya Teyzenin oğlu Sabahattin'i; acaba gençlere anlatılıyor mu ki Dr. Behçet Uz'un Buldanlı olduğu?

Kaç Buldanlı biliyor ki, Sarı Ahmet Gökçe abimizin, 1953 senesinde Fenerbahçe kulübünün kapısından son dakikada döndüğünü (Amatörlükten profesyonelliğe o sene geçişin durdurulmasıyla imza kalmıştır)?

Ya Sağır Şevket amcanın, çarşıda, atının yardımı ile şeker ve tahin imalatı yaptığı; kimin hatırında kaldı ki Seyman'ı, Deli Âli'si, Kaymak Veli'si (Çıkrıkçı)?

Acaba kaç gencimiz biliyor, rahmetli Talat Tarakçının, Atatürk'ün huzurunda Belediye Başkanları toplantısında, "6 ay ordumuza bakarım" deyip göğsümüzü kabartıp takdir gördüğünü?

Unutmayalım şimdiki Pekdemir marketinin bulunduğu yerde Numune Kardeşlerin kışlık ve yazlık sinemasını; hangimizin acı ve tatlı anıları yoktur ki?

Hiç aklınıza geliyor mu acaba, 55 sene önce, Cambaz Boncuğun çocuk parkında günlerce kalıp gösteriler yaptığını? Aynı

yıllarda meşhur sihirbaz Zati Sungur'un Buldan'a gelip gösterilerde bulunduğunu (Gazeteci ve televizyoncu Savaş Ayın babasıdır)?

Acaba kaç gencimiz, sorsan biliyor mu, hemşerimiz Habip Çamlıyar'ın Zeki Müren'e ve Sevim Tanürek'e beste yaptığını?

Acaba kaç aile anlatmıştır gençlere, Kurban Bayramından önce boynuzuna isteyen bilezik takıp, boyayıp, süsleyip kız evine koyun gönderildiğini?

Kaç kişi konuşur acaba sohbetlerde, Yayla suyunu pazarlayan Gossen Halla ve cıvarcıları? Bahçe sulamak için komşular arasında ne kavgalar olmuştur.

Kimler bahsediyor acaba, eskiden üzüm zamanı eşe dosta komşulara birer sepet üzüm geldiğini, ama sepetinde geriye boş gönderilmeyip içine hediyesi konulup öyle iade edildiğini? O sepetler öyle itina ile hazırlanı ki, sabahleyin erkenden dedelerimiz kalkar salkımından üzümü, dalından yemişi yolar, önce sepetin altına üzümleri yerleştirir, üstüne yemişleri döşer, asma yaprakları ile üstü kapatılıp, dağıtılmak üzere bağlardan merkeple gelirdi. Artık bu görgü ve kültür kaybolmuştur.

Hatırlıyor musunuz, şimdiki Kordon Apartmanının olduğu yerde, eski binanın altında rahmetli şoför Hacı Mehmet'in, 50 sene önce otobüs yazıhanesinin bulunduğunu, Ferah Turizm adı altında 4 tane otobüsün İzmir'e kaldırıldığını? Yanında çalışan rahmetli cefakar Ubay dayının, gidecek yolcuları 1 saat önceden tek tek uyarıp, eşyalarını yazıhaneye taşıdığını kaç kişi hatırlar?

Konuşan kaç kişi var acaba eski futbol sahasının halini, Bekçi Ali dayının tek başına

asayisi yapıp, herkesi hizaya getirdiğini?

Ben de yeni öğrendim kumru kuşunun Buldan'ımıza Cevdet Kızıloz dedemin dedesi, Hacı Yahya dede tarafından getirilip çoğaltıldığını.

Nasıl unutturuz, yıllarca burada oturan sünnetçi Şakir Bey'i; acaba kim hatırlar bundan sonra, eski yıkılan Belediyenin, Alanyazi meydanındaki yerinde, Benli Mehmet amcanın lokantasını? Buldan'ın yüzde yetmişinin acı ve tatlı anıları mutlaka vardır.

Artık unuttuk, 4 Eylül'ün olmazsa olmazlarından, yağlı pehlivan güreşlerini.

Acaba kaç kişi konuşur sohbetlerde, 1950 yıllarında Buldan'ımızda 2 tane futbol takımı olduğunu? Gençlere aileler anlatıyor mu acaba?

Buldan Gençliğin Demokrat Partililerin, Mekikspor'un da Cumhuriyet Halk Partililerin olduğunu. Denizli Amatörün en zevkli maçları, bizim iki takımın maçları olurdu. Her maç olay olur kavga çıkardı.

Babam beni her maça götürdü. Tamamen amatör ruhla mücadele olurdu, paranın adı bile geçmezdi. Öğleye kadar el tezgâhında çalışılır, daha sonra Kırmızı Mustafa amcanın burunlu otobüsüyle maça gidilirdi. Maçtan sonra hatırlarım, 2,5 lira yemek parası verilir. Bir kuru fasulye, bir pilav isteyen de bir şişe Tekel birası içerdi. Hey gidi günler; şimdi topa vurmasını bilmeyenler kaç para verecekseniz diyor.

Kim konuşur acaba o günleri, rahmetli Meşhur Yaşar, Hacı Ahmet Tek, Yahya Arabacı, Velçi Halil, Kıncı, Kaleci Güllü Habip, Necati Çimenci, Tarzan Mehmet, Fındık Yaşar, Demirci Sadıkların Necip abi, Arap Ahmet, Karadaban Kardeşler, Kaleci Boksör Kamil, Sarı

Ahmet, Gökçe Ali, İğdeli Cemil ve Taş Adam Cevat abiyi? Ölenlere rahmet, sağ olanlara sağlıklı ömürler dilerim. Zeki Efeoğlu'nu unutmayalım, fedakarca yıllarca fahri kulüp başkanlığı yapmıştır.

Unutulmuştur beklisi de, "İngirt dayımın oğlu" diye nara atan, "nede güzel oluyor lokumla ekme yemesi" diye bağırnan hamal Hacı Ahmet amca'yı rahmetle analım.

Şimdi inanın arıyoruz, Gazozcu Gümüllü'nün, Katırcı Hüseyin amcanın ve Gasseci amcanın gazozlarının lezzetini. Bağlarda, evlerde, tavşancılı testilerin sularının zevkle içilmesini. Acaba unuttuk mu, rahmetli Asalı dayımın merkebiyle mis gibi tavşancıl kokan maden suyu sattığı günleri?

Hangimizin hatırına geliyor şimdi, 4 Eylül okulunun müdürü, tam bir beyefendi olan rahmetli Rıza Bey, palaskasıyla talebe döven Ömer Hoca, Hadiye Hanım, Nevzat Bey, Şinasi Hoca, Asım Bey, Mehmet Bey, bir beyefendi olan Hamdi öğretmen? Çocukluğumun en gözde hocaları idi. Eti senin kemiği benim diye emanet edilen öğretmenleriydi. Allah rahmet etsin.

Ya işte gençler böyle güzel gelenekleri, görgüleri, dolu dolu kültürüyle yaşayan şirin bir Buldan'da olduğunuz için kendinizi şansı saymalısınız. Kıymetini bilelim, ne olur dostlar güzel memleketimizi hor görmeyelim. Zaman öyle bir oldu ki insanlar selamı bile parayla alacaklar.

Milletin dini, imanı para olmuş, birbirlerinin yanına neredeyse dilekçe ile varacaklar. Nerede kaldı örf, adet ve geleneklerimiz? Kaldı mı yeni nesille insanlıktan başka bırakacak bir şeylerimiz?